

עלוך עטרת יעקב

לרפואת מ' רבקה בת תמו תחי' ומ' רבקה בת סוליקה תחי' ולעיי"נ מ' דונה בת קלרה ע"ה

בני ברק יצ"ו

כניסת שבת: 7:25

יציאת שבת: 8:30

ר"ת: 9:00

ויהיו בני ישראל במדבר וימצאו איש מקטש עצים ביום השבת ויקריבו אתו.
ועשו להם ציצת (במדבר טו, לג-לד).

כתב רש"י: ומיסודו של רבי משה הדרשן העתקתי למה נסמכה פרשת מקושש לפרשת עבודה זרה, לומר שהמחלל את השבת כעובד עבודה זרה, שאף היא שקולה ככל המצות, וכן הוא אומר בעזרא (נחמ"ט, יג - טו) ועל הר סיני ירדת ותתן לעמך תורה ומצות ואת שבת קדשך הודעת להם, ואף פרשת ציצית לכך נסמכה לאלו לפי שאף היא שקולה כנגד כל המצות, שנאמר ועשייתם את כל מצותי.

בספר דברי אליהו כאן הביא בשם הגר"א ז"ל דבר נפלא כי יש רמו ע"ז במשנה בשבת פ"ז מ"ב אבות מלאכות ארבעים חסר אחת היינו ל"ט מלאכות וכמו כן בציצית יש ל"ט כריכות בין הכל יחד וכן מחולקות המלאכות במשנה לארבעה חלקים כמו בכריכות הציצית מלאכת הזריעה י"ג מלאכות, מלאכת האריגה י"א מלאכות, מלאכת הרושת עצים ה' מלאכות, שאר המלאכות ז', וכן המנהג בסדר כריכות הציציות לכרוך ז' ה' י"א י"ג, [ועי' בשל"ה הק' מסכת חולין פרק נד מצוה בשם מהרש"ל ז"ל]

ויש לבאר כי הציצית מזכירים את השגחת השי"ת כל רגע כמו שאמרו במנחות דף מג ע"ב רשב"י אומר כל הזריז במצוה זו זוכה ומקבל פני שכינה כתיב הכא וראיתם אותו וכתב התם את ה' אלהיך תירא ואותו תעבוד ועוד שם תניא היה ר' מאיר אומר מה נשתנה תכלת מכל מיני צבעונין מפני שהתכלת דומה לים וים דומה לרקיע ורקיע לכסא הכבוד

וא"כ מי שזהיר במצות ציצית מתחזק בכל המצוות כי זה מחזק את האמונה כמו השבת שמעמיקה את האמונה בהקב"ה דלכן המחלל שבת ח"ו כפופר כמו שכתב רש"י בחולין דף ה' דהעובד עבודת אנליים כופר בהקדוש ברוך הוא והמחלל את השבת כופר במעשיו ומעיד שקר שלא שבת הקדוש ברוך הוא במעשה בראשית עד כאן לשונו. וכן כתבו התוספות בסנהדרין (דף ע"ה).

ואולי זו הסיבה שציצית מועיל נגד מידת הכעס, וכמובא בשם האר"י הקדוש (פרי עץ חיים פרק טו) שמצוות ציצית יש בה כוח וסגולה להציל את האדם ממידת הכעס, וכן איתא בשל"ה (מסכת יומא דהת"מ קצ"ב) שימוסיף שמילת 'ענף' בגימטריא 'כעס' ועל ידי הסתכלות בכנף הציצית יסור ממנו הכעס. ומובא בקב הישר (פרק פה) שבעת שהאדם לובש בגד הציצית הוא עת רצון לבקש ולהתפלל שינצל מכעס. הרי לך שמצוות ציצית מכוונת על עניין הכעס.

ואפשר לבאר וליתן טעם בזה מלבד הסגולה שבו לפי מה שדרשו חז"ל (מנחות מג) שתכלת דומה לים וים לרקיע וכו' עד כסא הכבוד, והיינו שע"י הסתכלות בציצית נזכר את ה', כי כאשר יודע שהשי"ת עומד למול עיניו אנו יכול לבא לכלל כעס, כי הרי מאמין ויודע שהכל מאתו יתברך ואין יכעס ועל מי יכעס, ומי שכוועס זה סימן שיש בו חיסרון והעדר אמונה ולכן אמרו (שבת קה): זוהר ח"א כו, ח"ב קפב רמב"ם הלכות דעות פרק ג הלכה ג) שכל הכועס כאילו עובד עבודה זרה, ומטמא נפשו באל זר, (וראה עוד באריכות בתניא אגרת הקודש כג), ועל כן המתעטף בציצית ורואה את הדומה לכסא הכבוד ומקיים בו זראיתם אותו, לא יבא לידי כעס.

סיפור לשבת על מצות ציצית ומדת הכעס

נכספה וגם כלתה נפשו של הרה"ק ר' מרדכי מנעשכיז זי"ע לקיים בהידור רב את מצוות הציצית, עם בגד צמר רחלים מארץ ישראל, ברצותו לקיים 'מכנף הארץ זמירת שמעני'. דא עקא, המרחק בין ארץ ישראל לנעשכיז וקושי הדרכים באותם הימים, וגם מה שלא היו השיירות מצויות, מנעו מהצדיק את קיום משאלות לבבו לטובה, ונדחה הדבר מעת לעת. באחד הימים התבשר הצדיק על אחד מתלמידיו שבכוונתו להפליג לארץ הקודש לחונן את עפרה ולשפוך שיה, שמח בו הצדיק וציווהו להיות עגורו שליח-מצווה, להביא לו מארץ הקודש בד צמר רחלים לקיים בו את מצוות זעשו להם ציצית כדבעי. הרה"ק הדריכו בכל פרטי המצווה וכוונותיה למען יהא הבגד בתכלית הקדושה וההידור, צייד אותו במיטב שלמונים ובגרכה שבכות מצוות ציצית יצליח ה' דרכו ייסע ויחזור לשלום.

חזקה על שליח שעושה שליחותו. מיד בהגיעו לארץ הקודש מצא וקנה צמר רחלים משובח קיים בו יחכמת לב בידיה טוה לפי הכוונות הטמירות שמסר לו רבו, ומה גדלה שמחת הרה"ק אחרי כחודש ימים עת החזיק בידו בגל וברעדה כתונת בד קודש והיה לכה לציצית. גוויל אלו רקיעי ודיו אלו ימי, לא נכלל לתאר שמחת הצדיק עם אותה חפצא של מצוה – כל הפצץ לא ישוו בה.

הצדיק לקח עמו את חלקת הבד וסר בעצמו לקצה העיר לבקתת חייט ירא שמים שיכין לו ממנו טלית קטן לשמה – לשם מצוות ציצית, תוך הוספת עוד אי אלו כוונות נשגבות ונעלמות. בידיים רועדות ובחרדת קודש נטל החייט את הבד היקר, קפל אותו לשניים בכדי להתוך בו בית צוואר כראוי, אחז מדד וחתך, וכאשר פתח, נחשכו עיניו בראותו שבטעות קיפל פעם נוספת ובעת שפתח בו את בית הצוואר נחתכו בו שני פתחים, ותחת הידור בא קלקול, בצער גדול ובבכי רב רץ לצדיק לקודש פנימה אחוז פחד ואימה, בחיזורו ברעד ובאין מילה הניחו לפני הצדיק פרש אותה לעיניו כשישתי חורי בתי הצוואר נפרסים למלוא עיניהם, ממתין בהרדה לתגובת הצדיק.

הרה"ק ראה את אשר לפניו, חיוך גדול נמתח על פניו, ובשמחה גדולה פנה לחייט ואמר לו: "מה טוב שעשית כך והתכת עגורי שני בתי צוואר, אכן הייתי צריך את שניהם גם יחד, מי גילה לך רז זה?!" לתדהמת החייט ממשיך הרה"ק ומבאר: "וודאי צריך אני לשניים, פתח אחד הייתי צריך בכדי לקיים בו בהידור את מצוות לבישת הטלית קטן, ואילו במשנחו יש לי צורך בכדי לזרוק בעודו את הכעס שלא אנשל בו הלילה, אחרי העמל הרב שהושקע בטלית זו", ואז תוך כדי דיבור מוציא הרה"ק מאמתחתו כסף עובר לסוחר, ומסר לו כתשלום על טרחת עבודתו (בספר 'שרפי קודש' ע' רמד, מביא הסיפור על הרה"ק רבי רפאל מבערשיד זי"ע). ולכן לא רצה הרה"ק להפסיד אותה המצווה וכוונותיה הגנוזות בה ע"י הכעס, אלא קיבל את הפגם של הבד בשמחה ושילם בעבורה תקלין חדותן, ושמח בשלימות המצווה שבאה לידו.

שאלות בפרשה

- א. היכן מוזכר המילה מוסר?
  - ב. היכן מוזכר ענין מרגלים פעמיים בהקשר שונה?
  - ג. מהיכן לומדים שצדיק מגן על המקום?
  - ד. מהיכן לומדים שמתפללים על קברי צדיקים?
- לתשובות ולהכנסה להגרלה: 035707996

שבת שלום א. י. א.